

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

▶ 13 Agosto, 2015

Torroella recupera la producció de 'L'Orfeo' de Monteverdi amb La Fenice

MARICEL CHAVARRÍA
Barcelona

Torroella de Montgrí culmina avui un intensa setmana de conjunts barrocs amb l'aposta estrella d'aquesta 35a edició del festival: *L'Orfeo* de Monteverdi a càrrec de l'ensemble italià La Fenice. Primera obra de referència del gènere operístic, estrenada a la cort de Màntua l'any 1607, aquesta òpera que serà interpretada avui (Auditori Espai Ter, 22 h) en versió concert, és en realitat una reposició per al públic del festival, ja que quan l'any 2005 Torroella celebrava el seu 25è aniversari, va

coproduir amb el Théâtre de Namur (capital de Valònia a Bèlgica) una versió també concertant a càrrec precisament de La Fenice.

La producció d'aleshores comptava per a aquesta obra visionària de Monteverdi erigida sobre un poema d'Alessandro Striggio amb les veus de la soprano catalana Núria Rial i l'excelsionat tenor Hans Jörg Mammel, secundats pel cor de Namur. Ara és el mateix conjunt La Fenice, especialitzat en el repertori italià del segle XVII, el que compleix el seu primer quart de segle. I el fundador i prestigiós corneta, Jean Tubéry, no ha volgut deixar pas-

DEU ANYS DESPRÉS

El festival va coproduir la òpera concertant el 2005, en ocasió del seu 25è aniversari

I ARA PIANÍSTICA

Khatia Buniatishvili obre una setmana de piano que segueix amb Achúcarro i Lisiecki

sar l'ocasió de tornar a la localitat empordanesa per celebrar-ho. Així, el poeta i músic que amb el seu cant fascina les bèsties en el seu viatge a l'infern per rescatar l'esposa, Euridice, serà interpretat aquesta vegada pel belga Han van Elsacker, tenor molt sol·licitat com a Evangelista de les *Passions* de Bach. Amb ell cantarà la mezzo xileno-sueca Luciana Mancini, també debutant a Torroella. I pel que fa al conjunt vocal, Tubéry porta el cor que ell mateix ha creat, I Favoriti de La Fenice.

Després d'aquesta intensa marató de barroc amb la presència de The King's Consort, el Concerto Italiano de Rinaldo Alessandrini o l'Emsemble Arcangelo acompanyant la soprano Anna Prohaska, el festival de l'Empordà entra ara en terreny de la pianística. Demà serà l'estrella Khatia Buni-

tishvili, un temperament que va descobrir la Schubertiada al seu moment i que ja ha fet el seu debut al Palau de la Música, qui tocarà a Torroella. Serà amb un programa d'obres de Ravel, Liszt i Stravinsky.

Després de la georgiana, hi ha nova cita el diumenge 16 amb Joaquín Achúcarro, que als 78 anys continua oferint programes d'inspirat melodisme, en aquesta ocasió amb Schubert, Brahms i Chopin. I dos dies després, una figura emergent a qui s'ha pogut veure aquest any a l'escena musical barcelonina, el jove canadenc Jan Lisiecki, interpretarà amb la Simfònica del Vallès dos concerts de Chopin per a piano (els números 1 i 2), en una producció pròpia que és l'única del festival aquest any, i amb la col·laboració de la Fundació Banc de Sabadell. ●

TRIBUNA ABIERTA

BERNARDO FERNÁNDEZ

CORNUDOS Y APALEADOS

En el banquillo, además de Millet y Montull, saqueadores confesos, se sentarán 16 personas más, entre ellos el extesorero de Convergència

El pasado 24 de julio se cumplieron seis años y un día desde que los Mossos d'Esquadra registraron el Palau de la Música en busca de pruebas que corroboraran las trapacerías de Félix Millet y su lacayo Jordi Montull. El juez, responsable de investigar el expolio de la institución musical, dio ese día por finalizada la instrucción. En consecuencia, ahora le corresponde a la Audiencia de Barcelona fijar día y hora para que se celebre el juicio.

Félix Millet, en una comparecencia judicial

INÉS BAUCCELLS

En el banquillo, además de Millet y Montull, saqueadores confesos, se sentarán 16 personas más. Entre ellos estará Daniel Osacar ex tesorero de Convergència. Jaume Camps, ex diputado convergente, se ha caído de la lista al considerar la Audiencia de Barcelona que el delito por el que se le acusaba -tráfico de influencias- ha prescrito.

En la investigación se considera probado que la constructora Ferrovial pagó 6,6 millones de euros a los nacionalistas a cambio de adjudicación de obra pública. De ahí que Convergència tenga 15 sedes embargadas como «garantía» para que el partido devuelva, en caso de condena, los 6,6 millones. Se desconoce si los convergentes tienen previsto utilizar el mis-

mo sistema de financiación para lograr el Estado propio.

De todos modos, quien habrá respirado tranquilo, al conocer la decisión judicial de poner punto final a la instrucción, habrá sido el tesorero del Palau. Durante todo el tiempo que la causa ha estado abierta y puesto que la Institución ha ejercido como acusación particular, ha tenido que asumir los gastos que el proceso ha generado. «Y eso, ocasiona una considerable distorsión en las cuentas», como explica el director general Joan Oller.

En concreto, en 2014, fueron 309.000 euros los que salieron de las arcas del Palau para gestionar el caso, y desde 2009, la Institución lleva pagados 4,1 millones de euros, entre auditorías y abogados. Además se da la circunstancia de que se han tenido que devolver al Ministerio de Hacienda 1,4 millones por subvenciones percibidas para supuestas obras a realizar en el Palau, cuando en realidad se dedicaron a trabajos de mejora en la vivienda de Millet.. Visto lo visto, es evidente que la buena gente de la Institución Palau de la Música, además de ser cornudos han sido apaleados. Por eso, como dice un amigo mío, «juicios tengas y los ganes».

Taurons i sardines

“**L**a impunitat dels taurons, la culpabilitat de les sardines”. Rosa Luxemburg criticava amb aquestes paraules el biaix selectiu, discriminatori, de la violència punitiva. El dèbil i el fort –deia– reben de les institucions un tracte desigual. Un segle després, la reflexió no ha perdut vigència. Per assenyalar aquesta disparitat de criteri, la criminologia crítica sol parlar del “dret penal de l’enemic”. El que no té manies i aprova nous Codi Penal, o lleis repressives, a mesura que creix la desigualtat i la resistència ciutadana. També existeix, però, un altre dret més silenciós. El “dret penal dels amics”. El que mira cap a una altra banda quan hi ha frau fiscal, el que indulta els grans banquers o els policies condemnats per tortures.

En realitat, la asimetria denunciada per la revolucionària alemanya és la que inspira l’actuació de no pocs governants davant dels tribunals. Un bon exemple de l’exercici del “dret penal de l’enemic” és la decisió –tant del govern de Mas com del de Trias– de personar-se penalment en totes i cadascuna de les causes obertes per la Fiscalia contra activistes acusats d’alterar l’ordre públic. Una mesura que va portar a demanar una pena de més de sis anys de presó –sis anys de presó!– per a un grup de sindicalistes acusats de moure un contenidor durant una vaga general. Seria injust, en qualsevol cas, atribuir a la dreta la paternitat d’aquesta política. Els primers a aplicar-la van ser els dirigents del tripartit.

Un altre exemple que il·lustra bé l’exercici de l’altre dret –el “dret penal dels amics”– és la decisió d’abstenir-se d’intervenir davant el fenomen de la corrupció institucional. De fet, una de les primeres iniciatives del nou govern de la Diputació, dirigida per la convergent Mercè Conesa, ha sigut la retirada de l’acusació en el cas Palau de la Música. Això succeïa, paradoxalment, poc després que la corporació hagués presentat un escrit on sostenia que CDC es va lucrar amb el desfalc i es demanava una pena de cinc anys de presó per a l’extresorer de la formació.

Barcelona en Comú, ja en campanya electoral, va anunciar la seva voluntat d’acabar amb aquesta situació. Era una exigència de les associacions de veïns i de drets humans. Així, fa poc es van aprovar uns nous criteris per exercir les accions jurídiques en processos penals. Com a regla, d’ara en endavant, el consistori no es personarà en assumptes en què la Fiscalia ja actua. En un context d’exclusió i precarització galopant, el govern municipal considera immoral dedi-

JAUME ASENS

TERCER TINENT D’ALCALDE DE L’AJUNTAMENT DE BARCELONA

car el temps quasi complet de dos lletrats municipals –amb un cost aproximat de més de 80.000 euros anuals– a fer una feina costosa i innecessària. Com a excepció, s’autoritza la intervenció en casos greus de vulneració de drets humans de transcendència social o d’ un interès municipal específic. La decisió forma part d’un pla d’estalvi destinat a augmentar la confiança en el personal municipal i reduir a gairebé la meitat la despesa d’externalització dels serveis jurídics. Cal pensar que, en el darrer mandat, el cost per contractar advocats privats ascendia –malgrat els més de dos-

ment per defensar l’interès general i asseure els ciutadans al banc dels acusats. Que una altra institució pública defensi el mateix objectiu és bastant superflu i duplica la seva feina. I això és encara més així per a aquelles forces polítiques que acostumen a expressar una confiança absoluta en el paper de la Fiscalia. En bastants casos, de fet, els tribunals han expulsat de les causes els lletrats municipals o autonòmics perquè entenen que la seva presència era il·legítima. No és casualitat que aquest sigui l’únic lloc de tot l’Estat –i segurament de tot Europa– on es recorre regularment a aquesta pràctica en casos de desordres públics. Ni els governs municipals o autonòmics del PP s’han atrevit mai a fer-ho. Per què qui critica que no s’actui a Barcelona en aquest àmbit calla quan els altres governs municipals de l’Estat fan el mateix?

En veritat, la mesura, encara vigent a nivell autonòmic, no és més que un gest de cara a la galeria, sense cap eficàcia pràctica. No té gaire sentit la presència de diversos professionals fent la mateixa feina. Les acusacions paral·leles sí que poden ser útils quan existeix una reacció pública deficient o quan es defensa una visió alternativa a l’oficial. Com a contrapès democràtic usat, per exemple, per sectors socials que no confien en la neutralitat d’una Fiscalia sovint massa dependent dels interessos del govern de torn. Les associacions de drets humans s’han personat com a acusació popular, amb aquest propòsit, en casos en què els implicats provenien del poder establert. Diversos casos de maltractaments policials, crims de lesa humanitat i casos de corrupció han arribat als tribunals no gràcies als acusadors públics, sinó a l’impuls ciutadà que ha lluitat contra la seva impunitat.

Naturalment, aquest no és el cas dels atemptats a l’ordre públic, en què els fiscals no han abaixat mai la guàrdia i han actuat sempre sense gaires contemplacions. Les raons de fons d’aquestes personacions s’han de buscar en un altre lloc. Tot sovint, darrere d’actes de fermesa amb els col·lectius més vulnerables s’hi amaga una rendició vergonyosa davant els més poderosos. Mentre la duresa punitiva contra els exclosos i els activistes no té aturador, pocs delinqüents de coll blanc trepitgen mai una comissaria o una presó. No cal ser gaire sagaç per advertir, a més, que els que impulsen dures mesures d’austeritat pressupostària, amb retallades de drets, són els mateixos que sobreactuen amb despeses innecessàries. Ho fan tan sols per exhibir les seves pròpies conviccions ideològiques. O per dissimular les seves febleses, la seva impotència en altres camps, com el de les polítiques socials.

CRISTINA CALDERER

La política de personar-se contra activistes acusats d’alterar l’ordre públic no la va iniciar la dreta sinó els dirigents del tripartit

cents lletrats municipals– a quasi vuit milions d’euros.

La reacció no es va fer esperar. Certs sectors de la dreta política i mediàtica hi van mostrar les seves reserves. Es va presentar la mesura com a “antinatural”, arguint que es feia de la mateixa manera des del 2006. I, fins i tot, com un estratagema per assegurar la impunitat dels desordres públics a la ciutat.

Aquests arguments no es poden acceptar sota cap punt de vista. Cal recordar, en primer lloc, que és la Fiscalia qui està legitimada legal-

BTV. Entrevista a Sergey Belyavskiy

<http://www.btv.cat/btvnoticies/2015/08/11/un-jove-rus-de-22-anys-porta-el-romanticisme-de-chopin-al-palau/>

B **BTV** notícies .cat

BTV.cat BTVNoticies

SOCIETAT MOBILITAT POLÍTICA ECONOMIA TECNOLOGIA

Districtes Ciutat Vella Eixample Sants – Montjuïc Les Corts Sarrià – Sant Gervasi Gràcia Horta

PORTADA > CULTURA

Un jove rus de 22 anys porta el romanticisme de Chopin al Palau

Tweet 2 Recomana-ho 1

Actualitzat el 11.08.2015 a les 15:18 S. Calvó / L. Carpena Comenta

El pianista rus Sergey Belyavskiy, de només 22 anys, va oferir un recital de romanticisme clàssic al Palau de la Música en una coproducció amb el Mas i Mas Festival. El jove músic va començar interpretant peces de Chopin, la seva especialitat, i va culminar el concert mostrant el seu virtuosisme i tècnica amb obres de Liszt, Kreisler, Rakhmàninov i Kapustin.